

दानिएलको पुस्तक - एक सय अठासी

राफियादेखि पानियमसम्म: प्राचीन युद्धहरूको भविष्यवाणीसम्बन्धी महत्त्वको उद्घाटन

Jeff Pippenger

2024-04-18

राफिया को युद्ध र पानियम को युद्ध दुई भिन्न ऐतिहासिक घटनाहरू हुन्, जो फरक-फरक कालखण्ड र सन्दर्भहरूमा घटित भएका थिए; तथापि, प्राचीन यहूदिया र त्यसका आसपासका क्षेत्रहरूको इतिहासमा यी दुवैको महत्त्व छ। राफिया को युद्ध ईसा पूर्व २१७ मा भएको थियो। पानियम को युद्ध ईसा पूर्व २०० मा सेल्युसिड राज्य (उत्तरका राजा) र टोलमी राज्य (दक्षिणका राजा) बीच भएको थियो। यी दुई युद्धहरू दानिएल अध्याय ११ का पद ११ देखि १५ सम्म पहिचान गरिएका छन्। यी दुई युद्धहरू ईसा पूर्व १६७ मा भएको मक्काबी विद्रोहभन्दा अघि भएका थिए।

पानियमको युद्धले आफ्नो नाम नजिकै अवस्थित भौगोलिक स्थलरूप, पानियम पर्वतबाट पाएको थियो, जहाँ उक्त संघर्ष घटित भएको थियो। “पानियम” नाम ग्रीक देवता पानबाट व्युत्पन्न भएको हो, जसलाई त्यहाँ एउटा मन्दिर समर्पित गरिएको थियो। पानको आराधनासँगको सम्बन्धका कारण त्यो स्थान पानियम भनेर परिचित थियो। उक्त मन्दिर-समूहलाई प्रायः “पानको पवित्रस्थान” भनेर उल्लेख गरिन्थ्यो, जसले देवता पानलाई समर्पित धार्मिक भक्ति र उपासनाको स्थलको रूपमा यसको भूमिकालाई विशेष रूपमा प्रतिपादित गर्थ्यो। “निम्फाएउम्” भन्ने पदले प्राचीन ग्रीक र रोमी धर्ममा जल-निम्फहरूलाई समर्पित स्मारक वा देवालयलाई जनाउँछ। पानियमस्थित मन्दिर-समूहमा एउटा गुफा र प्राकृतिक मूलसमेत समावेश थियो, जसमा निम्फहरूको वास छ भन्ने विश्वास गरिन्थ्यो, र यसकारण यसलाई कहिलेकाहीँ “पानियमको निम्फाएउम्” पनि भनिन्थ्यो।

हेरोद महान्का छोरा हेरोद फिलिपद्वारा त्यो सहर पुनर्निर्माण गरी विस्तार गरिएपछि, रोमी सम्राट् कैसर अगस्टस र हेरोद फिलिप स्वयंको सम्मानमा यसलाई कैसरीया फिलिप्पी भनेर चिनिन थालियो। मन्दिरसमूह यस सहरभित्रको एउटा महत्त्वपूर्ण धार्मिक केन्द्र थियो।

सम्राट अगस्टसको शासनकालमा, सम्राट-पूजाको प्रतिबिम्ब स्वरूप तथा स्थानीय धार्मिक परिवेशमा रोमी धार्मिक प्रथाहरूको समावेशनलाई जनाउँदै, मन्दिरलाई अगस्टसको सम्मानमा पुनःसमर्पित गरियो वा पुनर्नामकरण गरियो। प्राचीन कैसरिया फिलिप्पी सहर नजिकको त्यो क्षेत्र, जहाँ पानको मन्दिर अवस्थित थियो, कहिलेकाहीँ “नरकका ढोकाहरू” वा “हेडिसका ढोकाहरू” भनेर उल्लेख गरिन्थ्यो।

दानिएल अध्याय एघारका सोह्रौँदेखि उन्नाइसौँ पदहरूसम्म, बाइबलको भविष्यवाणीअनुसार चौथो राज्य तथा उक्त अध्यायमा उत्तरका राजाका रूपमा स्थापित हुन मूर्तिपूजक रोमले जित्नुपर्ने विजयका तीन भौगोलिक क्षेत्रहरू प्रस्तुत गरिएका छन्। सोह्रौँ पदमा, रोमी सेनापति पोम्पेईले ई.पू. ६५ मा सिरियामाथि विजय प्राप्त गरेको, र त्यसपछि ई.पू. ६३ मा यरूशलेममाथि विजय प्राप्त गरेको भनेर चिनाइएको छ। सत्रौँदेखि उन्नाइसौँ पदहरूले ती तीन अवरोधहरूमध्ये तेस्रो, अर्थात् मिश्रलाई जुलियस सिजरले जितेको कुरा पहिचान गराउँछन्। ई.पू. ३१ को एक्टियमको युद्धले, दानिएल अध्याय एघारको चौबीसौँ पदको परिपूर्तिमा, मूर्तिपूजक रोमले सर्वोच्च रूपमा शासन गर्ने तीन सय साठी वर्षको आरम्भलाई सूचित गर्छ।

पद बीसमा अगस्तस कैसरको शासनकाललाई संकेत गरिएको छ, र त्यही इतिहासको क्रममा येशू जन्मनुभयो। त्यसपछि पद एक्काइस र बाइसमा दुष्ट तिबेरियस कैसरको शासनकाललाई पहिचान गरिएको छ, यसरी स्त्रीष्टको क्रूसीकरणलाई संकेत गरिन्छ। पद तेइसमा मकाबी यहूदीहरूले मूर्तिपूजक रोमसँग गरेको सन्धिलाई संकेत गरिएको छ, र यसरी पद एघारबाट आरम्भ भएको इतिहासको प्रवाह रोकिएको छ, अनि ऐतिहासिक वृत्तान्त फेरि ईसा पूर्व १६१ देखि ईसा पूर्व १५८ को अवधितर्फ फर्कन्छ।

तेइसौँ पदले मक्काबीहरूको वंशरेखालाई प्रतिनिधित्व गर्दछ, र यद्यपि यसले तिनीहरूको भविष्यवाणीसम्बन्धी वंशरेखाका सबै विवरणहरू प्रस्तुत गर्दैन, इतिहासको अभिलेखले गर्दछ। ईसा पूर्व २१७ मा राफियाको युद्ध भयो, र त्यसपछिको परिस्थितिमा एउटा बालक-राजाका कारण मिश्र असुरक्षित रह्यो। जब सेल्युसिड र युनानी राजाहरूले ईसा पूर्व २०० मा त्यस बालक-राजासँग व्यवहार गर्ने योजना बनाए, रोमले इतिहासमा आफूलाई प्रविष्ट गरायो र मिश्रका बालक-राजाको रक्षक बन्यो। त्यही वर्ष पानियमको युद्ध पनि भयो। त्यसपछि ईसा पूर्व १६७ मा मक्काबीहरूको गुरिल्ला युद्ध आरम्भ भयो।

मकाबी विद्रोह १६७ ईसा पूर्वमा मोदेइनमा आरम्भ भयो, र यसमा मकाबीहरूले केवल सेल्युसिड साम्राज्यको विरुद्धमा मात्र संघर्ष गरेनन्, तर ती यहूदीहरूको विरुद्धमा पनि संघर्ष गरे, जसलाई उनीहरूले सेल्युसिडहरूसँग गठबन्धनमा रहेको ठहर गरेका थिए। यो विद्रोह धार्मिक प्रेरणाबाट उत्पन्न भएको थियो, र यो आन्तरिक तथा बाह्य शत्रुको विरुद्धमा सञ्चालन गरिएको थियो। १६४ ईसा पूर्वमा मकाबीहरूले मन्दिरलाई पुनःसमर्पित गरे, र यस घटनाको सम्झनामा यहूदीहरूको हनुक्का पर्व मनाइन्छ। त्यसै वर्ष कुख्यात एन्टिओकस एपिफानेसको मृत्यु भयो। त्यसपछि १६१ ईसा पूर्वदेखि १५८ ईसा पूर्वसम्म पद तेइसको “सन्धि” रोमसँग गरिएको थियो।

मक्काबीहरू, तिनीहरूको विद्रोह, र रोमसँग गरिएको तिनीहरूको सन्धिबारे प्रत्यक्ष एकमात्र सन्दर्भ तेइसौँ पदमा पाइन्छ, तर हस्मोनी वंश भनिने त्यस राजवंशको इतिहास ई.पू. १६७ मा मोदेइनमा आरम्भ भयो र क्रूसको समयसम्म जारी रह्यो। हस्मोनी वंशका अन्तिम प्रतिनिधिहरू ख्रीष्टको समयका फरिसीहरू थिए। त्यसकारण, मक्काबीहरूद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको धर्मत्यागी यहूदी धर्मको इतिहाससम्बन्धी एउटा भविष्यसूचक रेखा छ, जुन ई.पू. १६७ मा मोदेइनको विद्रोहबाट सुरु हुन्छ, र एक्काइसौँ तथा बाइसौँ पदहरूमा अन्त्य हुन्छ, जब येशूलाई क्रूसमा टाँगियो।

उनीहरूको इतिहास सोह्रौँ पदमा एक निर्णायक मोडमा पुग्यो, जब रोमले पहिलोपटक पोम्पेयमार्फत यरूशलेमलाई विजित गर्‍यो। त्यस समयमा यरूशलेममाथि विनाश ल्याउने उसको मुख्य प्रेरणा हस्मोनी राजवंशका दुई गुटहरूबीचको विवाद थियो। त्यस समयदेखि (ई.पू. ६३) यहूदा रोमी शासनअन्तर्गत रह्यो। मक्काबीहरूको हस्मोनी राजवंश अगमवाणीगत रूपमा ई.पू. १६७ मा मोदेइनको युद्धबाट आरम्भ हुन्छ, र त्यसपछि ई.पू. ६३ मा रोमको अधीनमा राखिन्छ। त्यस इतिहासको आरम्भ भएको केही समयमै मक्काबीहरूले ई.पू. १६१ देखि १५८ सम्म रोमसँग एउटा सन्धि आरम्भ गरे र त्यसमा प्रवेश गरे। उनीहरू ई.पू. ६३ देखि क्रूससम्म र अन्ततः सन् ७० मा यरूशलेमको विनाश नहुँदासम्म रोमको अधीनमा रहे।

मकाबीहरूको भविष्यसूचक रेखा धर्मत्यागी यहूदीमतको रेखा हो, र यसकारण यसले धर्मत्यागी प्रोटेस्टेन्टवादको रेखालाई पूर्वरूपमा देखाउँछ। पानियमको युद्धदेखि लिएर पद सोह्रको आइतबारको व्यवस्थासम्म, २०० ई.पू., १६७ ई.पू., १६४ ई.पू. का भविष्यसूचक घटनाहरू, साथै १६१ ई.पू. देखि १५८ ई.पू. सम्मको सन्धि, धर्मत्यागी प्रोटेस्टेन्टवादको इतिहासमा पुनरावृत्त हुनेछन्। यी मार्गचिह्नहरू आइतबारको व्यवस्था हुनुअघि सातमध्येका आठौँ राष्ट्रपतिको इतिहासमा घटित हुनेछन्। २०० ई.पू. ले १६७ ई.पू. सँगको सम्बन्धमा रिपब्लिकन सिङ्गको बाह्य रेखालाई प्रतिनिधित्व गर्दछ, जसले धर्मत्यागी प्रोटेस्टेन्ट सिङ्गको आन्तरिक रेखालाई प्रतिनिधित्व गर्दछ।

यी मार्गचिह्नहरू मूलतः हस्मोनी वंशको ऐतिहासिक रेखाभित्र लुकेका छन्, तर तैपनि तिनीहरू दानिएल ११ को चालीसौँ पदको लुकेको इतिहासको एक अंश बन्छन्। यो त्यस्तो रेखा हो, जुन “दानिएलको अगमवाणीको अन्तिम दिनहरूसँग सम्बन्धित अंश” को भाग हो।

यहूदी धर्मले मकाबीहरूको विद्रोहको स्मरणमा हनुक्का मनाउने तथ्यले मकाबीहरूलाई धर्मो ठहर्याउँदैन। विद्रोहका कारण सत्तरी वर्षको बन्धुवासपछि पुनर्निर्माण गरिएको मन्दिरमा शेखिनाह कहिल्यै फर्केर आएन। अन्तिम भविष्यसूचक सन्देश मकाबीहरूभन्दा करिब दुई शताब्दीअघि मलाकीमार्फत आयो। मकाबीहरूको इतिहासले देखाउँछ कि उनीहरूले आफ्ना राजनीतिक अगुवाहरूलाई महायाजकको रूपमा पनि कार्य गर्न दिए, जुन ठ्याक्कै त्यही पाप थियो, जुन मिश्रका प्टोलेमीले प्रयत्न गरेका थिए, र जुन राजा उज्जियाहले पनि प्रयत्न गरेका थिए। परम्पराले बताउँछ कि प्टोलेमीलाई त्यो अपवित्र कर्मबाट रोक्न परमेश्वरले हस्तक्षेप गर्नुभयो, र परमेश्वरको वचनले

स्पष्ट रूपमा देखाउँछ कि जब राजा उज्जियाहले याजक र राजाको कार्य गर्न खोजे, तब परमेश्वरले हस्तक्षेप गर्नुभयो। तिनीहरूको वंशको अन्तिम फल फरिसीहरू थिए। आधुनिक यहूदी धर्मका यहूदीहरूले इतिहासगत आदर राख्न सक्ने भए तापनि, मकाबीहरू धार्मिकताको प्रतीक थिए भन्ने निष्कर्षमा पुग्ने कुनै कारण छैन।

प्रोटेस्टेन्ट सुधार लूथरको समयमा आरम्भ भयो, र त्यो क्रमशः विकसित हुने प्रक्रिया थियो। त्यो कुनै नयाँ परम्परा थिएन, किनकि येशू र उहाँका चेलाहरू प्रोटेस्टेन्टहरू थिए। त्यो इतिहासको अन्धकारप्रति एक जागरण थियो, जहाँ लूथर र अन्य सुधारकहरू जागृत गरिए। त्यस क्रमिक सुधारको चरमबिन्दु मिलेराइट आन्दोलन थियो। परमेश्वरले प्रारम्भिक सुधारकहरूलाई केवल बेबिलोनका पापहरूबारे जागृत गराउनु मात्र आवश्यक ठान्नुभएन, तर उहाँले तिनीहरूलाई आफ्ना व्यवस्थाको पूर्ण समझमा, र स्वर्गीय पवित्रस्थानमा हुने उहाँको कार्यको पूर्ण बोधमा ल्याउने अभिप्राय राख्नुभएको थियो। १९ अप्रिल १८४४ मा प्रोटेस्टेन्टहरूले सुधारको बढ्दो ज्योतिलाई अस्वीकार गरे र धर्मत्यागी प्रोटेस्टेन्टवाद बने।

तत्कालीन विश्वासयोग्य मिलेराइटहरूलाई “चोगा प्रदान गरियो” र परिपक्व प्रोटेस्टेन्ट ख्रीष्टियन बन्ने कार्य पूरा गर्न परमपवित्र स्थानतर्फ निर्देशित गरियो। १८६३ मा, चोगा प्रदान गरिएका ती व्यक्तिहरूले, आज्ञा उल्लङ्घनद्वारा, प्रोटेस्टेन्टवादको चोगा पन्छाए, र लाओडिसियाको चोगा धारण गरे। एक लाख चवालीस हजारको छाप लगाउने कार्यको अन्तिम अवधिमा, जो सेप्टेम्बर ११, २००१ पछि बाइस वर्षमा, अर्थात् २०२३ मा, आरम्भ भयो, यहूदाको कुलका सिंहले दानिएल अध्याय ११ को पद ४० को गुप्त इतिहासलाई पूर्ण गर्ने सत्यहरूका मोहर खोल्दै हुनुहुन्छ, जुन इतिहास १९८९ मा सोभियत सङ्घको पतनदेखि निकट भविष्यमा आउन लागेको आइतवार व्यवस्थासम्मको हो। यसो गर्दै गर्दा, उहाँले धर्मत्यागी यहूदीमतको इतिहासलाई धर्मत्यागी प्रोटेस्टेन्टवादको प्रतीकको रूपमा पनि अनमोहर गर्नुभएको छ।

परमेश्वरका धर्मत्यागी जनसमूहका दुवै रेखाहरू—चाहे शाब्दिक यहूदाका हुन् वा आत्मिक यहूदाका (दुवै महिमामय देशहरू)—यरूशलेमको विजयमा पुगेर समाप्त हुन्छन्; पहिलो ६३ ई.पू. मा, र दोस्रो निकट भविष्यमा आउने आइतबारको व्यवस्थामा। दुवै रेखाहरू गलत धार्मिक विश्वासबाट प्रेरित युद्धलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्। दुवै रेखाहरूले यूनानका धार्मिक दर्शनहरूविरुद्धको युद्धलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्, र अन्ततः दुवैमा धर्मत्यागीहरू रोमको अधीनतामा पुग्छन्। पद चालीसका तीन युद्धहरूलाई म १९८९ मा सोभियत संघको पतन, युक्रेन युद्ध, र आइतबारको व्यवस्थाको समयमा हुने पानियमका रूपमा चिह्नित गर्छु, ताकि ती तीन युद्धहरू र तीन विश्वयुद्धहरूबीचको भिन्नतालाई पहिचान गर्न सकूँ।

“परमेश्वरको वचनले आउँदै गरेको खतराबारे चेतावनी दिएको छ; यदि यसलाई बेवास्ता गरियो भने, प्रोटेस्टेन्ट संसारले रोमका उद्देश्यहरू वास्तवमा के हुन् भन्ने कुरा पासोबाट उम्कन ढिलो भइसकेपछि मात्र थाहा पाउनेछ। ऊ मौन रूपमा शक्तिमा बढ्दैछे। उसका शिक्षाहरूले व्यवस्थापिका सदनहरूमा, मण्डलीहरूमा, र मानिसहरूका हृदयहरूमा आफ्नो प्रभाव पारिरहेका छन्। ऊ आफ्ना उच्च र विशाल संरचनाहरू थुपाउँछे, जसका गुप्त कक्षहरूमा उसका अघिल्ला सतावटहरू पुनः दोहोरिनेछन्। चुपचाप र शङ्कासमेत नउठ्ने गरी ऊ आफ्ना उद्देश्यहरू सिद्ध गर्न, आफूले प्रहार गर्ने समय आउँदा प्रयोग गर्न, आफ्ना शक्तिहरू सुदृढ पारिरहेकी छे। उसलाई चाहिएको केवल अनुकूल आधारभूमि हो, र त्यो उसलाई पहिले नै दिइँदैछ। हामी चाँडै नै रोमी तत्त्वको उद्देश्य के हो भन्ने देख्नेछौं र अनुभूति गर्नेछौं। जसले परमेश्वरको वचनमा विश्वास गर्नेछ र त्यसको आज्ञापालन गर्नेछ, उसले यसै कारण निन्दा र सतावट भोग्नेछ।” द ग्रेट कन्ट्रोवर्सी, 581.

दर्शन पदमा सन् १९८९ मा सोभियत संघको पतनको पहिचान गरिएदेखि लिएर पन्ध्रौं पदमा उल्लिखित पानियमको युद्धसम्म, पोपसत्ताले “आफ्ना उद्देश्यहरूलाई अघि बढाउन, प्रहार गर्ने समय आउँदासम्म, आफ्ना शक्तिहरूलाई सुदृढ पार्दै आएको” छ। यी पदहरूले ती भविष्यसूचक परिस्थितिहरूको पहिचान गर्दछन्, जो पोपसत्ताद्वारा तयार पारिएको “पासो” हुन्, जसबाट “उम्कन” असम्भव हुनेछ। अन्तिम सङ्घर्षमा, जो पानियमको युद्धद्वारा प्रतीकित गरिएको छ, संयुक्त राज्य अमेरिकामा पशुको प्रतिमा गठन गरिनेछ। त्यस प्रतिमाको गठन अन्तिम दिनहरूका परमेश्वरका जनहरूका लागि अन्तिम परीक्षा हो।

“परमप्रभुले मलाई स्पष्ट रूपमा देखाउनुभएको छ कि अनुग्रहको अवधि समाप्त हुनुभन्दा पहिले नै पशुको प्रतिमा स्थापित गरिनेछ; किनकि यही परमेश्वरका जनताका लागि महान् परीक्षा हुनेछ, जसद्वारा तिनीहरूको अनन्त गन्तव्यको निर्णय गरिनेछ। ... प्रकाश १३ मा यो विषय स्पष्ट रूपमा प्रस्तुत गरिएको छ; [प्रकाश १३:११-१७, quoted].

“यो त्यो परीक्षा हो जुन परमेश्वरका जनहरूले छाप लगाइनु अघि अवश्य भोग्नुपर्छ। जस-जसले उहाँको व्यवस्था पालन गरेर, र जाली विश्रामदिन स्वीकार गर्न अस्वीकार गरेर, परमेश्वरप्रति आफ्नो निष्ठा प्रमाणित गरेका छन्, तिनीहरू प्रभु परमेश्वर यहीवाको पताकामुनि उभिनेछन्, र जीवित परमेश्वरको छाप प्राप्त गर्नेछन्। जसले स्वर्गीय मूलको सत्यलाई त्यागेर आइतबारको विश्रामदिन स्वीकार गर्छन्, तिनीहरूले पशुको छाप प्राप्त गर्नेछन्।” Manuscript Releases, volume 15, 15.

पशुको प्रतिमाको गठन त्यो कालद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ जब रोमसँगको गठबन्धनमा प्रवेश गरियो। संयुक्त राज्य अमेरिकाको प्रोटेस्टेन्ट सिङ १८४४ मा रोमका छोरीहरू बन्यो, र तिनीहरूको इतिहासको आरम्भ तिनीहरूको इतिहासको अन्त्यमा फेरि दोहोरिन्छ, जब तिनीहरूले एकपटक पुनः आफ्नी आमाको अनुकरण गर्ने निश्चय गर्छन्।

“मैले देखें कि दुई सिङ भएको जनावरको मुख अजिङ्गरको जस्तो थियो, र त्यसको शक्ति त्यसको टाउकामा थियो, अनि त्यो आज्ञा त्यसको मुखबाट निस्कनेछ। त्यसपछि मैले वेश्याहरूकी आमा देखें; कि आमा छोरीहरू होइन, तर तिनीहरूबाट अलग र भिन्न थिई। उसको समय भइसकेको छ, र त्यो बितिसकेको छ, अनि उसकी छोरीहरू, अर्थात् प्रोटेस्टेन्ट सम्प्रदायहरू, त्यसपछि रंगमञ्चमा देखा पर्न र आमाले सन्तहरूलाई सताउँदा राखेको उही मनोभाव प्रकट गर्न आउनेहरू थिए। मैले देखें कि जसरी आमा शक्तिमा घट्दै गएको छे, त्यसरी नै छोरीहरू बढ्दै गएका थिए, र चाँडै तिनीहरूले त्यही शक्ति प्रयोग गर्नेछन्, जुन कहिल्यै आमाद्वारा प्रयोग गरिएको थियो।”

“मैले देखें कि नामधारी मण्डली र नामधारी एडभेन्टिस्टहरूले, यहूदाजस्तै, सत्यको विरुद्ध आउनका लागि क्याथोलिकहरूको प्रभाव प्राप्त गर्न हामीलाई तिनीहरूकहाँ सुम्पनेछन्। त्यस बेला सन्तहरू एक अस्पष्ट, क्याथोलिकहरूलाई अल्पपरिचित जनसमूह हुनेछन्; तर हाम्रो विश्वास र चलनहरूबारे जानकारी मण्डलीहरू र नामधारी एडभेन्टिस्टहरूले (किनकि तिनीहरूले शबाथको कारणले हामीलाई घृणा गर्थे, कारण तिनीहरूले त्यसको खण्डन गर्न सक्दैनथे) सन्तहरूलाई विश्वासघात गर्नेछन् र तिनीहरूलाई जनताका संस्थापनाहरूको उपेक्षा गर्नेहरू भनी क्याथोलिकहरूकहाँ उजुरी गर्नेछन्; अर्थात्, तिनीहरूले शबाथ मान्छन् र आइतबारलाई बेवास्ता गर्छन्।”

“त्यसपछि क्याथोलिकहरूले प्रोटेस्टेन्टहरूलाई अघि बढ्न भन्दछन्, र यस्तो आदेश जारी गर्दछन् कि जसले सातौँ दिनको सट्टा हप्ताको पहिलो दिनलाई पालन गर्दैन, तिनीहरू मारिनुपर्छ। अनि संख्या धेरै भएका क्याथोलिकहरू प्रोटेस्टेन्टहरूको पक्षमा उभिनेछन्। क्याथोलिकहरूले आफ्नो शक्ति पशुको प्रतिमालाई दिनेछन्। अनि प्रोटेस्टेन्टहरूले आफ्नी आमाले तिनीहरूभन्दा अघि जसरी काम गरिन्, त्यसरी नै सन्तहरूलाई नष्ट गर्न कार्य गर्नेछन्। तर तिनीहरूको आदेशले फल ल्याउन वा फल फलाउनुअघि, सन्तहरू परमेश्वरको स्वरद्वारा उद्धार गरिनेछन्।” Spalding and Magan, 1, 2.

यस अंशमा “नामधारी” का दुई समूह छन्—अर्थात् “केवल नाममै”—जसले परमेश्वरका विश्वासीहरूलाई क्याथोलिकहरूको हातमा सुम्पन्छन्। नामधारी मण्डलीहरू र नामधारी एडभेन्टिस्टहरू सम्बन्धी एलन ह्वाइटको बुझाइ तिनीहरूले वास्तवमा अन्तिम दिनहरूमा के प्रतिनिधित्व गर्छन् भन्नेभन्दा भिन्न छ, किनकि “नामधारी एडभेन्टिस्ट” सम्बन्धी उनको बुझाइले ख्रीष्टको पुनरागमनमा विश्वास गर्ने दाबी गर्ने एक ख्रीष्टियनलाई जनाउँथ्यो। तर अगमवक्ताहरूले आफूहरू जीवित रहेको समयका दिनहरूभन्दा पनि अन्तिम दिनहरूका विषयमा बढी बोल्छन्, र अन्तिम दिनहरूमा “नामधारी एडभेन्टिस्ट” ले लाओडिसियाको सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट मण्डलीलाई प्रतिनिधित्व गर्छ, र नामधारी मण्डलीहरू तिनीहरूका सन्तान हुन् जो १८४४ मा रोमका छोरीहरू बने।

सातौँ-दिनका एडभेन्टिस्टहरूले “अपरिचित मानिसहरू”लाई घृणा गर्नेछन्, जो परमेश्वरका साँचो प्रतिनिधिहरू हुन्, किनकि तिनीहरू “विश्राम-दिनको सत्यलाई खण्डन गर्न सक्दैनन्,” जसले भूमि-विश्रामको विश्राम-दिनलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ। सातौँ-दिनका एडभेन्टिस्ट मण्डलीले सातौँ दिनलाई आराधनाको दिनका रूपमा कायम राख्ने दाबी गर्दछ, तर अन्तिम दिनहरूमा तिनीहरूले खण्डन गर्न नसक्ने विश्राम-दिन लेवीव्यवस्था २६ का “सात पल्ट” हुन्, जुन १८६३ मा तिनीहरूले अस्वीकार गरेको पहिलो आधारभूत सत्य थियो।

हामी अहिले सम्बोधन गरिरहेको अंशले छिट्टै आउने आइतवारको व्यवस्थासँग आरम्भ हुने इतिहाससँग सम्बन्धित भविष्यवाणीगत गतिको पहिचान गरिरहेको छ, तर आइतवारको व्यवस्था पछ्याउने अन्तिम परीक्षाको इतिहास पहिले संयुक्त राज्य अमेरिकाभित्र नै सम्पन्न हुन्छ। आइतवारको व्यवस्थाको समयमा संयुक्त राज्य अमेरिकाले सारा संसारलाई पशुको प्रतिमा खडा गर्न बाध्य पार्नेछ, तर तिनीहरूले त्यो कार्य सम्पन्न गर्नु अघि तिनीहरूले संयुक्त राज्य अमेरिकाभित्रै पशुको प्रतिमा खडा गरिसकेका हुनेछन्।

“जब धार्मिक स्वतन्त्रताको देश अमेरिका अन्तःकरणलाई बलपूर्वक बाध्य पार्न र मानिसहरूलाई झूटा सब्बाथको आदर गर्न विवश गराउन पापतन्त्रसँग एकताबद्ध हुनेछ, तब पृथ्वीका प्रत्येक देशका मानिसहरू उसका उदाहरणलाई पछ्याउन अगुवाइ गरिनेछन्।” Testimonies, volume 6, 18.

“विदेशी राष्ट्रहरूले संयुक्त राज्य अमेरिकाको उदाहरण पछ्याउनेछन्। यद्यपि त्यसले अग्रसरता लिन्छ, तथापि यही संकट संसारका सबै भागहरूमा रहेका हाम्रा मानिसहरूमाथि आइपर्नेछ।” Testimonies, volume 6, 395.

परमेश्वरका जनताका लागि महान् परीक्षा आइतवारको व्यवस्थाभन्दा पहिले हुन्छ, किनकि आइतवारको व्यवस्थामा सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्टहरूका लागि अनुग्रह-अवधि समाप्त हुन्छ। यस परीक्षालाई पशुको प्रतिमाको निर्माणको रूपमा प्रस्तुत गरिएको छ, र पशुको प्रतिमा भनेको मण्डली र राज्यको संयोजन हो, जसमा उक्त सम्बन्धमाथि मण्डलीको नियन्त्रण हुन्छ। जसरी 1844 मा प्रोटेस्टेन्टहरू रोमकी छोरी बने, र छोरी आफ्नी आमाको प्रतिमा हुन्छे, त्यसरी नै पतित प्रोटेस्टेन्टहरूले अन्तिम दिनहरूमा समानान्तर कार्य सम्पन्न गर्नेछन्, किनकि येशूले सधैं कुनै कुराको अन्त्यलाई त्यस कुराको आरम्भद्वारा दृष्टान्त दिनुहुन्छ।

दानियेल अध्याय एघारको तेईसौँ पदको “सन्धि” द्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको इतिहासले महिमामय देशका एक स्वीकारोक्तिपूर्वक पतित जनसमूहले रोमसँग एकता स्थापना गर्न हात बढाएको कुरालाई प्रतिनिधित्व गर्दथ्यो। ईसा पूर्व १६१ देखि १५८ सम्मको अवधि आइतबारको व्यवस्थामा पराकाष्ठामा पुग्ने पशुको प्रतिमाको गठनलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ।

हामी यो अध्ययनलाई अर्को लेखमा निरन्तरता दिनेछौं।

“तर ‘पशुको मूर्ति’ के हो? र यो कसरी निर्माण गरिनुपर्ने हो? यो मूर्ति दुई-सिडे पशुद्वारा बनाइन्छ, र यो पशुको मूर्ति हो। यसलाई पशुको मूर्ति पनि भनिएको छ। त्यसकारण, यो मूर्ति कस्तो छ र यो कसरी निर्माण गरिनुपर्ने हो भन्ने जान्नका लागि हामीले स्वयं पशुका विशेषताहरू—अर्थात् पोपतन्त्रका विशेषताहरू—अध्ययन गर्नुपर्छ।”

“जब प्रारम्भिक मण्डली सुसमाचारको सरलताबाट विचलित हुँदै भ्रष्ट भई र अन्यजातीय संस्कारहरू र चलनहरूलाई स्वीकार गर्न पुगिन्, तब उनले परमेश्वरको आत्मा र शक्तिलाई गुमाइन्; र मानिसहरूको अन्तःकरणमाथि नियन्त्रण कायम गर्नका लागि उनले लौकिक सत्ताको समर्थन खोजिन्। यसको परिणामस्वरूप पोपसत्ता उत्पन्न भयो—त्यस्तो मण्डली, जसले राज्यको शक्ति नियन्त्रण गर्‍यो र त्यसलाई आफ्नै उद्देश्यहरू अघि बढाउन, विशेषतः ‘विधर्म’ को दण्डका लागि, प्रयोग गर्‍यो। संयुक्त राज्य अमेरिकाले पशुको प्रतिरूप खडा गर्नका लागि धार्मिक शक्तिले नागरिक सरकारलाई यति प्रकारले नियन्त्रण गर्नुपर्छ कि राज्यको अधिकार पनि मण्डलीद्वारा आफ्नै उद्देश्यहरू पूरा गर्न प्रयोग गरियोस्।” The Great Controversy, 443.